

[Άγνωστος συγγραφέας]

Τα νέα παράσημα

(Στήλη «Τα ζιζάνια της ημέρας»)

εφ. *Εμπρός*, Αθήνα

5 Ιανουαρίου 1897, σ. 3

ΤΑ ΖΙΖΑΝΙΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ

Δηλιγιγ. (μόνος και κρατών τὰ δύο ἀργυρὰ ἀγγεῖα) τέλος πάντων! Α! τέλος πάντων! Ἴδου ἐγὼ εἰς τὸν κολορῶνα τῆς βασιλικῆς εὐνοίας. . . . τὰ δύο ἀργυρὰ ἀγγεῖα μὲ ἀνυψοῦσι μέχρι τῶν οὐρανῶν. Ἐπ' αὐτῶν κάθημαι ὡς ἐπὶ θρόνου· τὸν ὁποῖον οὐδεὶς δύναται νὰ κλονίσῃ πλέον. . . . 18η Φεβρουαρίου σὲ περιφρονῶ!

Υπηρέτης (εἰσερχόμενος). Κύριε!

Δηλιγιγιάννης (ἐξακολουθῶν χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ). Δῶρα τὰ ὁποῖα δὲν ἔλαβεν οὔτε ὁ Κανάρης, οὔτε ὁ Μαυροκορδάτος, οὔτε. . . . Αὐτὸ ἔχει μεγάλην βαρύτητα.

Υπηρέτης. Ὅσο γιὰ τὴ βαρύτητα ἀφήσέ τα κύριε πρόεδρε νὰ κουρεύονται.

Δηλιγιγιάννης (στρεφόμενος). Διὰ τί;

Υπηρέτης. Διότι εἶνε μὲν μίση δὲ καὶ ἑκατὸ δραχμάκια. . . . τὰ ἐξύγινα.

Δηλιγιγιάννης. Α! Πρόσεξε. . . . Αὐτὸ εἶνε ἀσέβεια. . . . Ἄν τύχη καὶ μᾶς ξα-

ναδώσῃ ἡ Αὐλή. ἄλλοτε τοιαῦτὰ δῶρα σοῦ ἀπαγορεύω νὰ τὸ ξανακίμης.

Υπηρέτης. Γιατί κύριε πρόεδρε; . . . Ἄν χαθοῦν τί θὰ ποῦμε δταν θὰ μᾶς τὰ ξαναπάρουν πίσω;

Δηλιγιγιάννης. Πῶς θὰ μᾶς τὰ ξαναπάρουν; Τί λές ἀνόητε; Γυρίζουν ποτὲ τοιαῦτα δῶρα;

Υπηρέτης. Μὰ δὲν σᾶς εἶπαν νομίζω δταν σᾶς τᾶφεραν ὅτι εἶνε δανεικά; ἔκτὸς ἂν ἐννοοῦταν δανεικά κ' ἀγύριστα.

Δηλιγιγιάννης. Δανεικά. . . δηλαδή ἐκ Κοπεγχάγης. . . ἑκατάλαβες; Ἄλλως τε ἡ ἀξία ἔεν εἶνε πολὺ μεγάλη.

Υπηρέτης. Ὅχι περισσότερο ἀπὸ 500-600 δραχμάς. . . Δὲν ἤξερετε τὸ νέο; . . τὸ ἀσῆμι ἐξέπεσε. . . Νὰ δίνης χρυσάφι καὶ νὰ πέρνης ἀσῆμι. . . Ἄσε με κύριε πρόεδρε. . . ἔξερω τί λέω ἐγώ.

Δηλιγιγιάννης. Πρόκειται φίλτατε περὶ τῆς ἠθικῆς ἀξίας. Ἦγουν ἐκείνης ἢ ὁποῖα δὲν φαίνεται ἀλλ' ἢ ὁποῖα ἐννοεῖται. . . ἀληθῆ παράστημα. . . Ἐκατάλαβες;

Υπηρέτης. Ὅχι.

Δηλιγιγιάννης. Πήγαινε νὰ χαθῆς.

Υπηρέτης. Πηγαίνω (ἀπέρχεται).

Δηλιγιγιάννης. Αὐτὸς ὁ διάβολος δὲν ἔχει πολὺ ἄδικον. Ἡ ἠθικὴ ἀξία. Ἡ ἠθικὴ σημασία. . . Ἐ! ἂν δλα αὐτὰ ἦσαν ἀληθινὰ ἐγὼ δὲν θὰ τὰ ἐλάμβανα. . .